Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15179/2024
09.09.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мастиловић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Лазар Гутеша, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 332/24 од 02.04.2024. године, у седници одржаној 09.09.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 332/24 од 02.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 332/24 од 02.04.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Вршцу П 207/23 од 27.11.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи на име стицања без основа исплати 118.200,00 динара са законском затезном каматом од 15.03.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 94.528,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 332/24 од 02.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене од 19.02.2024. године и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу П 207/23 од 27.11.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној применом одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ст. 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23 – др.закон, у даљем тексту ЗПП), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Побијаном правноснажном пресудом, усвојен је тужбени захтев применом одредбе члана 210. и 214. ЗОО, с обзиром да је тужена од тужиље примила потраживани износ, уплаћен на име дела купопродајне цене по предуговору о купопродаји, али како никада није дошло до закључења главног уговор о купопродаји, те како је истекао рок за закључење уговора предвиђен одредбом члана 45. став 5. ЗОО, то се основ исплате дела купопродајне цене није остварио, па тужена потраживани износ неосновано држи, због чега је у обавези да исти тужиљи врати. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, нити се указује на супротне одлуке, а одлуке нижестепених судова засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради стицања без основа је поднета дана 10.04.2023. године. Вредност предмета спора је 118.200,00 динара, а спор је вођен по правилима спора мале вредности.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија тужене није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Бранка Дражић с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић